

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **L. I.**, bývajúcej v T., zastúpenej B., proti žalovanej **S.**, zastúpenej JUDr. R. K., advokátom v P., **o zaplatenie 368,82 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 44 C 120/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. septembra 2011 sp.zn. 15 Co 152/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a** .

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni trovy právneho zastúpenia dovolacieho konania v sume 43,02 € na účet B., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 16. februára 2011 č.k. 44 C 120/2010-108 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni 368,82 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 16. apríla 2010 do zaplatenia a zaplatiť jej trovy konania vo výške 208,58 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru, že predmetnou žalobou sa žalobkyňa domáhala peňažného plnenia, pričom však pre posúdenie tohto nároku bolo potrebné prejudiciálne sa zaoberať platnosťou zmluvy, na základe ktorej si žalobkyňa uplatňovala svoj nárok, ako i výpoveďou z tejto zmluvy danej žalovanou. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že účastníčky dňa 9. februára 1994 uzavreli v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka Zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu S., ktorej predmetnom bolo doživotné plnenie žalovanou ako povinnou v prospech žalobkyne vo výške 11 111,-- Sk mesačne na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 9. februára 1994. Na základe zmluvy odo dňa jej účinnosti žalovaná v prospech žalobkyne i plnila. Dňa 26. októbra 2009 žalovaná v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplatnila voči žalobkyni výpoveď z predmetnej zmluvy, a to z dôvodu, že zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona

alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Podľa citovaných zákonných ustanovení zmluva o dôchodku musí obsahovať vymedzenie účastníkov zmluvy, t.j. zmluvných strán, výšku dôchodku, začiatok doby výplaty dôchodku, vymedzenie doby výplaty dôchodku, pričom musí byť uzavretá písomne. Z listinných dokladov mal teda súd jednoznačne preukázané, že predmetná zmluva bola vyhotovená v písomnej forme v súlade s § 842 ods. 2, § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalšiu námietku žalovanej, ktorou zdôvodňovala neplatnosť predmetnej zmluvy a to nedostatočnú identifikáciu oprávnenej osoby, ktorá je v zmluve označená len menom a priezviskom, ktoré svedčí viacerým osobám, súd vyhodnotil taktiež za nedôvodnú, nakoľko v žiadosti o plnenie, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy (bod 2. zmluvy) je žalobkyňa v predmetnej žiadosti identifikovaná údajmi, ktoré jednoznačne identifikujú oprávnenu osobu. Navyše v zmluve je uvedené aj číslo účtu žalobkyne, ktoré je tiež identifikačným údajom. Žalovaná zdôvodňovala vypovedanie zmluvy tvrdením, že zmluva o dôchodku je zmluvou na dobu neurčitú a preto ju bolo možné vypovedať v zmysle ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka. V tomto smere mal súd za to, že právo výplaty dôchodku je charakteristické neurčitosťou doby trvania, t.j. vyjadruje sa v zmluve pojmami ako „doživotne“ teda až do smrti oprávnenej osoby, prípadne „počas invalidity“, „počas štúdia“, to znamená, že musí ísť o také vymedzenie doby výplaty dôchodku, ktoré sa vyznačuje neurčitosťou. Neznamená to však, že by išlo o zmluvu na dobu neurčitú (ako ju chápe žalovaná), nakoľko jej trvanie je jednoznačne určené právnou skutočnosťou, o ktorej je isté, že nastane, s tým, že pri uzatváraní zmluvy sa nevie, kedy nastane (napr. úmrtie oprávnenej osoby). Predmetnou Zmluvou o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu S. sa v prospech žalobkyne založilo právo na vyplácania dôchodku doživotne, t.j. na dobu neurčitého trvania, kedy je presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Z dikcie zákonného ustanovenia je zjavný charakter predmetného právneho vzťahu – zmluvy o dôchodku v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas určitý, alebo buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávnenej osoby, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovaného určitým časovým úsekom – lehotou, ktorý má svoj začiatok a koniec, t.j. počas štúdií, vdovstva a pod. Je nepochybné, že pri predmetnej zmluve je špecifikovaný začiatok vzniknutého právneho vzťahu medzi účastníkmi a tiež jeho trvanie, t.j. doživotne, teda okamihom smrti žalobkyne dôjde k zániku tohto právneho vzťahu. Ide teda o presne určenú dobu s jednoznačne určeným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité, presne ako to predpokladá ustanovenie

§ 842 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu, predmetom ktorého je opakovaná činnosť alebo záväzok, a to jednostranným právnym úkonom – výpoveďou. Žalovaná výpoveďou zo dňa 26. októbra 2009, doručenou žalobkyni vypovedala predmetnú zmluvu. Súd mal za to, že v tomto prípade nebolo možné zo strany žalovanej použiť toto ustanovenie na ukončenie právneho vzťahu medzi účastníkmi, nakoľko podľa tohto ustanovenia možno vypovedať len zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, akou predmetná zmluva o dôchodku bezpochyby nie je. Súd považoval výpoveď zo zmluvy za danú žalovanou za neplatnú podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka (odporuje zákonu) a preto je povinná žalovaná naďalej plniť žalobkyni podľa zmluvy, ktorá je platná a účinná. Žalovaná v tejto súvislosti namietala rozpor medzi ustanoveniami čl. II a čl. III, keď v čl. II Zmluvy si žalovaná zaväzuje predmetnú sumu vyplácať doživotne a v čl. III sa vyplácanie plnenia končí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil, čo sú dva rôzne časové úseky, spôsobujúce absolútnu neplatnosť zmluvy z dôvodu jej neurčitosti. Súd dospel k záveru, že nemožno ani túto námietku žalovanej vyhodnotiť ako dôvodnú, keď čl. III svojou bližšou špecifikáciou len dopĺňa ustanovenie čl. II a ďalej ho precizuje, a preto rozhodne nespôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy žalovanou namietanou neurčitosťou. Súd sa ďalej zaoberal námietkou žalovanej, že záväzok žalovanej voči žalobkyni zanikol z dôvodu nemožnosti plnenia (§ 575 a nasl. Občianskeho zákonníka), a i túto vyhodnotil ako nedôvodnú, keď žalovanou citované ustanovenie § 27 ods. 8 Zákona o bankách podľa názoru súdu sa vôbec netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou, t.j. interných vecí banky zamestnávateľa a jej zamestnanca, ale predmetné ustanovenie upravuje vzťahy banky navonok, t.j. uzatváranie zmlúv s klientmi, či inými bankami vzhľadom k predmetu jej činnosti. Tento záver priamo vyplýva z existencie interných predpisov banky. Súd uzavrel, že na právny vzťah založený medzi účastníkmi zmluvou o dôchodku nemožno v žiadnom prípade aplikovať citovaný zákon o bankách. Z týchto dôvodov súd považoval nárok žalobkyne za dôvodný, riadne preukázaný a zaviazal žalovanú na zaplatenie 368,82 € ako plnenia, ktoré mal plniť žalobkyni v mesiaci apríl 2010 s príslušenstvom. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. septembra 2011 sp.zn. 15 Co 152/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 O.s.p.). V odôvodnení rozhodnutia uviedol podrobný obsah odvolania žalovanej. V plnom rozsahu sa stotožnil

so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu a odôvodnením jeho rozhodnutia, na ktoré poukázal. Na zdôvodnenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa uviedol, že rovnako ako súd prvého stupňa, odvolací súd vychádzal z toho, že predmetná zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvého stupňa, že sa jedná o zmluvu, ktorá je uzatvorená na presne určenú dobu s jednoznačne určeným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité, tak ako predpokladá ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka. Trvanie zmluvy je jednoznačne určené právnou skutočnosťou, o ktorej je isté, že nastane tým, že pri uzatváraní zmluvy sa nevie, kedy nastane. Odvolací súd má tiež za to, že uzatvorená zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne, uzatvorená medzi S. a žalobkyňou L. I. dňa 9. februára 1994 je dostatočne určitá pre oboch zmluvných partnerov i napriek tej skutočnosti, že žalovaná túto skutočnosť v podanom odvolaní namietala. Odvolací súd poukázal tiež na to, že dňa 26. októbra 2009 dala žalovaná žalobkyni výpoveď z predmetnej zmluvy, kde žalobkyňu presne identifikovala, teda nemala pochybnosť o tom, s kým bola zmluva uzatvorená. Keďže žalovaná dala žalobkyni predmetnú výpoveď, považovala predmetnú zmluvu za dostatočne určitú, pretože vypovedať možno len zmluvu platne uzatvorenú, tzn. že pokiaľ žalovaná túto vypovedala, mala v čase výpovede za to, že vypovedá platne uzatvorenú zmluvu. Odvolací súd súčasne poukázal na čl. 1 predmetnej zmluvy o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne, ktorá v úvodnom čl. 1 odkazuje na Štatút PDF SŠTSP. Vychádzajúc z čl. 1 štatútu podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne, kde je upravený účel fondu je uvedené, že podporný dôchodkový fond Slovenskej štátnej sporiteľne slúži na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci SŠTSP dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti k SŠTSP, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov SŠTSP. Vymedzením povinností plniť doživotne, zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto zmluvou viazané až do smrti oprávnenej osoby na prijatie dôchodku, v danom prípade žalobkyne. Uvedená povinnosť je upravená v čl. 2 predmetnej zmluvy, pričom bližšie špecifikovaná je v čl. 3 predmetnej zmluvy. Keďže ustanovenie § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu, a to jednostranným právnym úkonom – výpoveďou, v danom prípade aplikácia uvedeného ustanovenia nebola možná, nakoľko odvolací súd súhlasne ako i súd prvého stupňa, tak ako už bolo vyššie uvedené, považoval predmetnú zmluvu o dôchodku uzavretú na dobu určitú a to doživotne. Vzhľadom k tomu, že

žalovaná dala výpoveď zo zmluvy o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne podľa uvedeného ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka, odvolací súd súhlasne ako i súd prvého stupňa, považoval uvedenú výpoveď danú žalovanou žalobkyni dňa 26.10.2009, vzhľadom na jej rozpor s ustanovením § 582 Občianskeho zákonníka za neplatný právny úkon (§ 39 Občianskeho zákonníka). Čo sa týkalo ďalších námietok žalovanej v podanom odvolaní, že predmetná zmluva bola uzatvorená v rozpore so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, v tejto súvislosti odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý sa touto námietkou žalovanej dostatočne zaoberal a i odvolací súd bol toho názoru, že ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách sa netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou, t.j. interných vecí banky ako zamestnávateľa a jej zamestnanca, nakoľko tento zmluvný vzťah posúdil i odvolací súd ako vnútrozamestnanecký.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla ho zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odvodzovala od ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p., pretože v konaní došlo k vade, spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom – odvolací súd svoj rozsudok neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., pretože sa nevysporiadal s prevažnou väčšinou námietok žalovanej uvedených v odvolaní ako aj počas prvostupňového konania. Odvolací súd sa nevysporiadal s právnou argumentáciou : odôvodňujúcou to, že posudzovaná zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (článok III. odvolania), posudzovaná zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok (článok IV. odvolania), ak by posudzovaná zmluva o dôchodku bola platnou, právo na plnenie by zaniklo pre dodatočnú právnú nemožnosť plnenia (článok VI. odvolania), týkajúcou sa nesprávneho výkladu ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka súdom prvého stupňa (článok VII. odvolania), poukazujúcou na to, že zákon ani posudzovaná zmluva o dôchodku žiadnym spôsobom neupravili dobu trvania zmluvy o dôchodku, ale len dobu trvania práva na dôchodok (článok VIII. odvolania), odôvodňujúcou, že zmluvu na dobu určitú nemožno viazať na takú právnú skutočnosť, s ktorou priamo zákon spája zánik zmluvného vzťahu (článok IX. odvolania), odôvodňujúcou to, že rozsudkom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (článok XI. odvolania). Dovolateľka poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 236/06, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005 ako aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (Ruiz Torija

c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Hggins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie považuje za bezdôvodné a účelové, pretože postupom súdu nebola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom. Súd nie je povinný reagovať na všetky argumenty účastníka konania, má povinnosť odôvodniť tie argumenty či otázky, ktoré sú z hľadiska prejednávanej veci podstatné a rozhodujúce. V danom prípade však žalovanou predložená argumentácia je účelovou obranou s cieľom nájsť akýkoľvek dôvod, aby žalovaná nemusela plniť svoj záväzok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pretože dovolaním možno napadnúť nie všetky právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, ale len tie, voči ktorým podanie dovolania pripúšťa zákon (§ 236 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku upravujú ustanovenia § 238 a § 237 O.s.p. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že

dovolanie proti nemu je prípustné, ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Žaloba vo veci bola podaná na prvostupňovom súde 18. mája 2010, kedy bola minimálna mzda 307,70 €. Predmetnom konania je peňažné plnenie (368,82 €), ktoré neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3, ods. 5 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovanej by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal procesnú spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaná existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa názoru dovolateľky jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoj rozsudok, pretože sa nevysporiadal s prevažnou väčšinou jej námietok uvedených v odvolaní aj počas prvostupňového konania.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalobkyni neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolaiteľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý

súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka žalovanej týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Hggins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že

súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú zrozumiteľným spôsobom uvedené dôvody, pre ktoré prvostupňový súd žalobe vyhovel a dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Toto rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne právne interpretoval alebo či zo správnych

skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Tieto pozostávajú z trov právneho zastúpenia, ktoré dovolací súd priznal za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu zo 4. januára 2012 č.l. 185-188), t.j. 28,22 €, režijný paušál 7,63 € s 20 % DPH, spolu vo výške 43,02 € (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm.b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky číslo 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. februára 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

